

*LA PLUJA
que mai mullà
EL COR.*

"QUAN A LA VIDA ES TÉ UN PERQUÈ
ES VIU SENSE DIFICULTAT EL COM."
FRIEDERICH NIETZSCHE

22 de desembre de 1939

Marc Garcia s'allista a l'exèrcit francès per anar a lluitar contra Alemanya.

Té 36 anys, és matemàtic. El seu fill Joan, de 10 anys, viu feliç i despreocupat en un món on res és el que sembla i tot és real.

La seva dona morí un parell d'anys abans quan una bomba sense destí la va ferir de mort.

Tot va començar una emboirada tarda d'hivern quan en Joan arribà a casa després d'una llarga estada a la vora del riu.

- Pare, pare! En Manel m'ha dit que Alemanya ha declarat la guerra a França i Anglaterra però que el seu pare no hi va perquè Espanya no hi té res a veure i no sé què més m'ha dit d'un tal Hitler i un signe Nazi i ...no ho sé!
- És segur això que em dius? No t'haurà tornat a enganyar?, que aquest noi és molt viu.
- No, no també m'ho ha dit el seu pare que és en José, el de la caserna.
- Queda't aquí. Vaig a parlar amb ell i ara vinc.

Dos dies després en Marc estava allistat a l'exèrcit francès perquè, com a bon revolucionari que era, volia lluitar contra unes idees tan diferents i contràries a les seves i evitar que un altre dictador arribés al poder. No volia que la mort de la seva dona quedés en una altra guerra en silenci. Volia fer constar la veritat. Volia demostrar al món que els innocents mai tenen la culpa.

Si en Marc marxava a la guerra, en Joan es quedava sol i per evitar això el va portar a un internat on, uns homes amb aires de superioritat, el va acollir gratament.

Després d'escenes commovedores i difícils de transcriure, en Marc es va treure un paper de la jaqueta fosca i amb sets pertot arreu que va lliurar al seu fill.

- Jan, fill meu, no ho faig ni per tu ni per mi, ho faig per tothom. No sé quan m'hi estaré però et juro que tornaré i tornarem a casa. Guarda aquest paper com si fos la teva vida, hi ha l'adreça on he estat destinat i quan necessitis ajuda només cal que m'escriguis com t'indico; jo no et podré contestar però mirant en l'horitzó t'arribarà el meu calor. No t'oblidis que la pluja no em mullarà mai el cor i per moltes tristeses que hi hagi al meu voltant, tu sempre seràs la llum que em farà seguir.

Li va agafar la mà i la va posar al seu cor on uns batecs neguitosos deixaren en Joan quasi més alterat del que ja estava.

I en Marc se'n va anar sense girar el cap per no mostrar al seu fill com les llàgrimes li queien per la galta clara i li mullaven el coll de la camisa.

En Joan, sense obrir el paper, el va guardar a la butxaca del pantaló curt i blavós que duia en un dia tan assenyalat com aquell, el dia en què la seva vida mai tornaria a ser la mateixa.

L'endemà al matí va tenir la primera classe de matemàtiques amb el Sr. José Remirez, un home estirat com mai havia vist abans amb la cabellera blanca i engominada cap enrere, amb guants negres que feien conjunt amb els pantalons i el jersei de punt. Duia a la mà una vara llarga i estreta que anava movent suaument per damunt dels primers pupitres. Des d'aquell moment en Joan es temia el pitjor.

I així va ser, quan un alumne no responia correctament li feien copiar el problema cent vegades i si es negava el fuetejaven tres cops. Sort que el seu pare era matemàtic i tenia la ment molt més oberta que la majoria de companys, molts d'ells orfes, que van ser despiadadament fuetejats per la majoria de professors.

L'últim dissabte de cada mes, els alumnes que tinguessin pares els havien d'escriure una carta i aquesta va voler ser l'oportunitat del noi per dir-li al seu pare on l'havia ficat realment; però no va ser així. El sr. Remirez els controlava constantment i els dictava el que havien d'escriure i el que estava prohibit.

La primera carta que li van obligar a escriure va ser aquesta:

Estimat pare

M'ho estic passant molt bé, els professors són molt agradables i ens tracten molt bé. Els companys i jo juguem molt al pati i ens donen molt de menjar i molt bo.

Espero que tu també estiguis bé i no pateixis per mi perquè el senyor director ens tracta com els seus fills.

T'estima,

Joan Garcia

L'odi li va fer encongir el cor perquè estava escrivint coses que no les diria en la vida i el seu pare se les creuria perquè mai sabia la veritat. No va deixar que tot seguís així, no ho podia deixar passar i, des d'aquella setmana, seria l'ombra del diable que seguiria els professors tots els cursos que estigués allà... i ho va ser...

Al cap d'uns mesos de totes les "desgràcies" que va fer passar als professors i els "anònims" atemptats que va dirigir al director, van obligar-li a escriure una altra carta al seu pare ja que les dues anteriors s'havia negat. Ja era principis de març No va voler aixecar cap sospita de les seves malifetes i va seguir la línia de la primera:

Estimat pare

Aquest lloc és fantàstic, tinc uns companys molt agradables i he fet molts amics en poc temps. Saps que ha nevat? Sembla estrany però porta tota la setmana sense parar, segurament allà farà més fred que aquí així doncs abrigat bé que no vull que tornis refredat.

Demà anirem d'excursió a la muntanya amb el sr. Fermín que és el professor de gimnàstica.

Fins aviat

Joan Garcia

Això de mentir no se li donava tan malament, en el fons li sortia del cor no dir la veritat per això, quan anava a l'escola del poble, el castigaven per dir mentides com, per exemple, que el seu pare tenia una malaltia i s'havia de quedar a cuidar-lo i per això no anava a estudiar.

Aquella mateixa nit, plegant els pantalons que s'havia trobat sota el llit, de la butxaca d'aquests li va caure un tall de paper. En primera instància no se'n va adonar fins que en Ramon, el seu millor amic, el va collir de terra i l'hi va donar. Es va jeure al llit i el va obrir misteriosament, com si amagués el secret més vell del món. I el que es va trobar el va deixar de pedra. Com bé havia vist abans, era un tros de paper plegat en quatre parts que en desplegar-lo quedaven les línies marcades que prèviament haurien estat resseguides amb l'ungla del dit gros del seu pare perquè no es pogués veure res de l'interior. Hi havia molts números i moltes lletres que va relacionar després d'estar-se quiet i mirant fixament aquell menudall de foli. Era un abecedari...sí,sí, un abecedari normal i corrent on les lletres s'havien substituït per números seguint un criteri d'allò més pensat però no difícil. Quan va acabar d'inspeccionar tot el document va veure una inscripció a contrallum que deia el següent:

Fes-ho servir sempre que necessitis ajuda.

T'estimo

Marc Garcia

PD: si et demanen què escrius els hi dius que són els càlculs d'un prototip que estem inventant perquè fregui plats...s'ho creuran.

Li va venir una emoció que van saltar quatre llàgrimes dels dolços ulls que recordaven la imatge viva del seu pare ficant-li el paper a la butxaca. Va voler dir-ho a tothom però la consciència li va parlar i el va fer calmar i guardar aquell paper en un lloc on mai ningú pogués mirar i el guardà sota una rajola fosca i plena de pols que estava moguda a sota del seu llit.

Des de llavors en totes, les cartes que escrivia al seu pare li afegia una part de "càlculs" on li explicava el seu malestar en aquell centre. Una de les moltes cartes que li escriví va ser aquesta:

Hola pare

Com va tot per allà? aquí seguim com sempre amb una calor espantosa i moltes ganes de tornar a veure't.

Ahir vam banyar-nos en un riu que passa per aquí a prop, bé, és una riera, la Riera de Merlés i amb poc cabal però ens va anar bé per refrescar-nos una mica.

No sé si te'n recordes del projecte que havíem començat abans de que vingués aquí, estàvem inventant una màquina que fos capaç de fregar els plats ella sola i no ens vam ensortir. He estat rumiant molt tots els càlculs i ara et transcriuré un tros que he modificat:

$19/10+1+22-5*3*9x878_3*9/13-3+10+7_6/3*11+10-3\sqrt{8} /1+6+5/1-8$

$1\#5_3+14+9_13-3/19+11+3-14_5_14-7_$

$15\sqrt{1+19*10-1+21+1}_10+3+9.$

Qui mai t'oblida,

El teu petit Jan

Estava ben nerviós per saber què li dirien els professors però no es van immutar, es van llegir la carta i no li van donar gens d'importància als càlculs. Sort en va tenir.

Així van anar passant els anys i les cartes s'anaven fent més llargues.

Un accelerat mes de maig estiuenc de l'any 1945, quan en Joan estava en plena adolescència i ja l'havien fet encarregat dels dormitoris i de les sales comunes. Estava ajudant a vestir un nen d'uns cinc anys que anava amb croses i amb prou feines s'aguantava dret, i va venir a trobar-lo el vigilant de l'escola, el Sr.Pere Iscla i li va indicar que baixés al portal que algú el volia veure. Va acabar de vestir el xiquet i va baixar.

Dret,palplantat,seriós,vestit amb una americana negra i uns pantalons de pana marrons i agafat del braç d'una dona jove, vital, amb un vestit de flors i un barret que hi feia joc.

A en Joan li va costar reconèixer, darrere d'unes arrugues prematures el rostre cansat però alhora satisfet del seu pare. Sí,sí, era el seu pare, no hi havia dubte, se li va acostar a pas pausat i el va abraçar com mai havia sentit abans. Bé, sí, un cop havia tingut aquella sensació, el dia que sis anys abans el seu pare l'havia ficat en aquell racó de miserables.

La dona que acompanyava al pare era Agatha Kirfungën, la seva actual esposa. L'havia conegut quan, per casualitat, la va salvar d'un obús que anava cap a ella.

No puc acabar amb el cèlebre final de *van ser feliços...* perquè no és la frase més adequada.

Vint anys després d'aquella retrobada Marc Garcia morí. El dia de l'enterrament Agatha tirà sobre la tomba una rosa blanca, en Joan deixà aterrar suaument un tros de paper: era l'abecedari que el seu pare li escrigué.

En l'epitafi hi van esculpir el següent:

Aquest és el paper que en Joan es trobà a la butxaca en aquell dia on tot li va tornar a donar la cara.

